

Sandheden skal gøre Eder frie!

Indhold	Side
Hetzen mod Dansk Folkeparti.....	2
Fremmede og voldtægter.....	3
Regions- og Kommunalvalget 2009.....	4
Den indre fjende.....	5
Om de danske journalister.....	6
Åndelig frihed?.....	7
Sverigedemokraternes succes.....	7
Om en abe-tegning.....	8

Indvandrerterror mod europæerne!

En flok negre angriber en franskmand i Paris.

Overalt i Europa angribes sagesløse europæiske borgere af kriminelle indvandrere, der har ført deres voldskultur med fra Afrika og Asien. De europæiske myndigheder gør intet for at forhindre dette, tværtimod lader de endnu flere kriminelle indvandrere strømme ind i Europa, hvor borgerne er blevet forsvarsløse ofre for globaliseringen. Det er på tide, at borgerne siger stop og danner selvforsvarsgrupper, der kan bringe dette vanvid til ophør.

Hør Radio Holger !

Radio Holger Internet kan høres som "streaming" eller download på hjemmesiden www.radioholger.dk, og der sendes i det velkendte og praktiske lydformat "mp3". Radio Holger Internet er de danske indvandrermodstanderes stemme.

Hetz mod NPD

Medierne i Sachsen havde beskyldt såkaldte højreekstremt aktivister fra NPD for natten mellem den 7. og 8. november at have overmalet DredsnerSynagogen ved Hasenberg med smædeord, og som sædvanligt sluttede politikerne og jødiske organisationer op i det hysteriske og fordømmende kor. Men den 23. november blev det så afsløret, at det faktisk var en muhamedansk indvandrer, som havde overmalet synagogen. Nu skulle man tro, at medierne, politikerne og de jødiske organisationer så ville undskylde deres uretfærdige og falske anklager mod NPDs aktivister og rette fordømmelsen mod denne indvandrer, men man tager fejl. På sand pøbelvis blev man ved med at svine NPD til, mens man ikke vovede at sige noget som helst om den indvandrer, der var den skyldige i sagen. Dette viser jo endnu engang, hvor foragteligt og utroligt fejlt det tyske samfundssystem er.

Kampen mod islam er en kamp for danskheden

De venstreorienteredes had til Dansk Folkeparti har nu fået et grotesk udtryk. En flok venstreorienterede har sat sig sammen og har skrevet et smædeskrift mod partiet, en antologi, der hedder »Stuerent? Dansk Folkeparti, populisme, antimuslimsk retorik og offermytologi«, og bag denne imponerende titel finder man en bog, der bringer de mest hysteriske og løgnagtige udsagn om Dansk Folkeparti. En Curt Sørensen påstår således, at Dansk Folkeparti har skylden for al muligt ondt og skriver: »I dag er alt øde og tomt, i stedet for arbejderkulturens værdier som solidaritet, fællesskab, gensidig hjælpsomhed og selvudfoldelse i det sociale samkvem, råder nu egoisme, materialisme, grådighed, griskhed og alles kamp mod alle.« Ja, det skriver denne Curt Sørensen, og al denne elendighed er Dansk Folkeparti åbenbart skyld i, men nu kunne det jo være interessant at vide, hvad det egentligt var for en arbejderkultur, der var i besiddelse af alle de nævnte positive værdier? Det er ikke en arbejderkultur, der nogensinde har eksisteret i Danmark, det er vel snarere den romantiske drøm om en arbejderkultur. Ingen reelt eksisterende arbejderkultur har været karakteriseret af solidaritet, fællesskab, gensidig hjælpsomhed og selvudfoldelse i det sociale samkvem, nej, den reelle arbejderkultur har altid været karakteriseret af smålighed, åndelig snæverhed og grå fattigdom. Arbejderkulturen har været en trist fabrikskultur uden fantasi og større målsætninger, hvor fabrikken selv er blevet Gud, skønt den materielle produktion naturligvis aldrig bør blive andet end et middel i en større sags tjeneste. Det er ikke mindst socialdemokraterne, som har ført arbejderkulturen frem, og de har altid været uden evne til skabe noget, bortset netop fra endnu flere fabrikker. Og socialdemokraterne har haft hundrede år til at fjerne egoisme, materialisme, grådighed, griskhed og alles kamp mod alle fra det danske samfund, og det har man som bekendt ikke gjort. Vi andre kan da udmærket huske, hvordan det danske samfund var, da de socialistiske partier, arbejderpartierne, sidste gang havde regeringsmagten, og også dengang fandt man over alt

egoisme, materialisme, grådighed, griskhed og alles kamp mod alle. Det er et beklageligt faktum, at det danske samfund har været netop sådan i de sidste hundrede år, ja, faktisk lige siden det såkaldte moderne gennembrud, der fjernede folkets idealisme og bare gav folket den utæmmede materialisme til erstatning. Det er således de kulturradikale bag det moderne gennembrud, der skal anklages for landets elendige tilstand, og ikke Dansk Folkeparti, der jo dog kun har haft indflydelse siden 2001. I smædeskriftet med den imponerende titel kommer også Christian Braad Thomsen med et latterligt angreb på Dansk Folkeparti. Han skriver: »Søren Krarup er en intellektuel svindler, som bag sine florumvundne ordtrader ikke kan skjule, at med ham som ideologisk baggrund har også nynazisterne fået et parti, som de med sindsro kan stemme på.« Dette er jo en helt forrykt påstand. Skulle nynazister virkelig have nogen interesse i at stemme på et parti, der ønsker de fremmede integreret i det danske samfund og ikke bare smidt ud, der ikke tillægger race-begrebet nogen betydning og som er det mest jøde-venlige parti i landet? Nej, naturligvis har nynazisterne ingen interesse i at stemme på Dansk Folkeparti, for det ville jo være det samme som at stemme imod deres egen overbevisning. Christian Braad Thomsens påstand er altså det rene sludder, og hans hensigt med dette sludder er alene at kaste et odiøst skær over Dansk Folkeparti ved at sætte partiet i forbindelse med nynazisme. Samtidigt er hans udsagn om Søren Krarup et tåbeligt forsøg på at tilsvine Søren Krarup, der er en intellektuel på et betydeligt højere niveau end Christian Braad Thomsen, som aldrig selv har skrevet noget af betydning. Christian Braad Thomsen er misundelig på Søren Krarups position som samfundsdebattør, og det mærkes tydeligt. Christian Braad Thomsen kan jo nemlig ikke selv andet end gentage 68-ernes fortærskede læresætninger, og det er ikke meget at komme med.

Tyveknægte fra øst

Den 12. november oplyses følgende i medierne: »Danskernes hjem er et stort tag selv bord for horder af tyveknægte, der rejser til Danmark fra Østeuropa. Vi oplever i øjeblikket en bølge af indbrud i huse og lejligheder, og en stor del af indbruddene begås af fattige kriminelle rumænere, der rejser til Danmark for at tjene penge på tyverier. Efter 254 indbrud på kun 11 døgn er Nordsjælland særligt udsat i øjeblikket, og politiet kæmper nu for at stoppe indbrudsbølgen. - Det her er for meget. Der er ingen tvivl om, at det er flere 'hold' fra Østeuropa, som står for den store stigning i indbrud, som vi ser i øjeblikket, siger chefpolitiinspektør Flemming Drejer fra Nordsjællands Politi.«

Fremmede og voldtægter

Det påstås ofte, at de fremmede ikke fødes som forbrydere. Om dette nu også er rigtigt, det kan man undersøge på mange forskellige måder. En af måderne er at se på kriminalstatistikken, og det har man gjort i Norge. Ritzaus Bureau skriver den 12. november: »I de seneste to år er der anmeldt 17 voldtægter eller voldtægtsforsøg i Stavanger i Norge. Udlændinge fra ikke-vestlige lande stod bag de 16. Politiet i Stavanger i Norge har i de seneste to år anholdt 18 mænd i forbindelse med 17 voldtægter eller voldtægtsforsøg. De 17 af de anholdte har ikke-vestlig baggrund, skriver Stavanger Aftenblad, og i 16 af sagerne er gerningsmændene beskrevet som ikke-vestlige af ofrene.« Og hvad er så konklusionen på det? Ja, det behøver vi vist ikke at komme nærmere ind på, når vi samtidigt kan oplyse, at de ikke-vestlige fremmede i Stavanger udgør under tre procent af befolkningen.

Hvor mange?

I Jyllands-Posten stiller en Hr. Nicolai Sennels det yderst relevante spørgsmål: "Hvor mange potentielle muslimske terrorister findes der i Danmark?" Og vi citerer uddrag af hans svar på dette spørgsmål: »Mindst 12.000 er et godt bud. Diskussionen om, hvor mange potentielle muslimske terrorister vi har herhjemme, har stået på længe. Det er selvfølgelig umuligt at

give et præcist tal, men ud fra data fra ind- og udland, er det muligt at lave et rimeligt estimat. Det tyske indenrigsministerium udgav i 2007 en rapport om sagen. Den er 507 sider lang og er udfærdiget af Institut for Kriminalvidenskab ved Hamborgs Universitet. Undersøgelsen omfatter flere end 1.700 muslimer fra et repræsentativt udvalg af befolkningen. Rapporten var et chok for mange. Den viser nemlig, at religiøs radikaliserings og åbenhed overfor brug af vold for at opnå religiøse og politiske mål er langt mere udbredt, end man havde frygtet. Ud af samtlige muslimer, unge som ældre, har 13,9 procent en "problematisk attitude i forhold til vold og demokrati, som viser et klart potentiale for at blive radikaliserede." 15 procent kategoriseres som "ekstremt religiøse og modstandere af demokrati". Der bor 4,3 mio. muslimer i Tyskland, og 13,9 procent af dem svarer til 597.700 personer. Rapporten viser også, at 60 procent af muslimer, som er født i Tyskland, går i koranskole. Kort sagt: Hundredtusinder af muslimer i Tyskland er på grænsen til at blive radikale islamister, flertallet dyrker islam på højt plan og offermentaliteten, vreden og accepten af vold trives i stor stil i muslimske kredse. Undersøgelsen peger på, at mindst 6 procent af muslimerne i Tyskland, eller over 250.000 muslimer, er potentielle terrorister. Hvor mange potentielle muslimske terrorister er der i Danmark? Det er rimeligt at overføre tallene fra det tyske indenrigsministerium til Danmark. Faktisk er der risiko for, at andelen af potentielle muslimske terrorister i Danmark er højere end de 6 procent. Årsagen er, at vi i Danmark oplever langt mere åbenlys kritik af islams tendens til at producere terrorister - end i det noget mere politisk korrekte Tyskland. Da der samtidigt formentligt er flere end 207.000 muslimer i Danmark, er det følgende bud nok lidt lavt sat: Overfører vi de 6 procent potentielle muslimske terrorister i Tyskland til de 207.000 muslimer i Danmark, er svaret, at vi har omkring 12.420 muslimer her i landet, som er parate til at bruge vold.«

Regions- og Kommunalvalget 2009

For modstanderne af indvandringen blev regions- og kommunalvalget den 17. november en temmelig blandet affære. Dansk Folkeparti gik som sædvanligt stærkt frem, og partiet er nu også veletableret i regionerne og kommunerne, og det er ganske udmærket, for skønt Dansk Folkeparti jo ikke i egentlig forstand kan siges at være et nationalt parti, så er det dog det parti blandt de traditionelle partier, der forholder sig mest kritisk i forhold til indvandringen. Vi ønsker altså Dansk Folkeparti tillykke med det gode valg.

Også Fremskridtspartiet fik jo fremgang, når man alene ser på stemmetallet, men da denne fremgang skete fra et meget lavt niveau, så blev Fremskridtspartiets resultat i hovedstadsregionen blot på 0,4 procent og i Københavns Kommune 0,2 procent af de afgivne stemmer. Dette resultat svarede meget nøje til den nationale liste Frit Danmark på Fyn, som også fik 0,4 procent i regionen og 0,2 procent i Odense. Den nationale liste i region Vestsjælland måtte endda nøjes med 0,1 procent, og alle de nationale lister opnåede således et betydeligt dårligere resultat end Stop Indvandringen-listerne for mange år siden, da disse lister dog som regel kunne notere fra 0,5 til 0,7 procent af stemmerne. Det går med andre ord den helt forkerte vej for de nationale valglisters. Og hvad er så forklaringen på dette triste forhold? For det første støvsuger Dansk Folkepartis store succes nærmest landet for vælgere, der er imod indvandringen, hvilket er meget trist, da Dansk Folkeparti derved på sin vis spærrer for dannelsen af et virkeligt nationalt parti, og for det andet lider de nationale valglisters under en følelig mangel på organisation, ressourcer og disciplin. Det er en ren illusion at tro, at man kan opnå et godt valg med valglisters, der kun eksisterer i forbindelse med valget. Et valg vindes jo ikke på valgdagen men i de måneder og år, der går forud. Den nationale valgliste skal eksistere hele tiden i den offentlige debat, hvis den skal have nogen reel chance på valgdagen. Men dette stiller selvfølgelig også krav til ressourcerne, og netop her er de nationale valglisters rig-

tigt dårligt stillet. Dansk Folkeparti suger næsten alle ressourcerne til sig fra de nationale indstillede danskere, og uden penge kan der som bekendt ikke udrettes meget. De nationale valglisters mangler simpelthen sponsorer, der kan bidrage med de nødvendige penge, og hvordan man skal komme uden om dette problem, det er vanskeligt at se på nuværende tidspunkt. Og en national valgliste må og skal have en bedre disciplin end de andre valglisters ved valget, for enhver svagheit og uenighed udnyttes groft af medierne, netop fordi der er tale om en national valgliste. Også under dette valg blev det igen muligt for den ondsindede dagspresse at præsentere såkaldte skandalehistorier om kandidater på de nationale valglisters, der pludselig blev bange og sprang fra i sidste sekund. Dette må ikke kunne ske, og det viser med al ønskelig tydelighed, at man ikke er omhyggelig nok, når man udpeger kandidaterne.

Og så til de nationale valglisters største problem, de har simpelthen ikke et færdigt program, der kan arbejdes ud fra. Man underkender fuldstændigt den betydning, som et færdigformuleret program kan have, for det er ikke nok at ønske indvandrerne hen, hvor peberet gror, det skal jo formuleres i detaljer, hvordan man agter at komme af med dem. Man skal have et stort, detaljeret, sammenhængende og modsigelsesfrit program, der vil føre direkte til et dansk Danmark, hvis det bliver grundlag for en ny politik. Og i dette program skal fremmedpolitikken sættes i forbindelse med alle andre politikområder, f.eks. det sociale, religiøse og det kulturelle, med andre ord, programmet skal omfatte alt i samfundet, og dette alt skal ses ud fra en dansk-national synsvinkel. Før et sådant program er skabt, kan der ikke skabes en national valgliste med succes, simpelthen fordi grundlaget mangler. Når man bygger huse, så begynder man jo heller ikke med taget men med at støbe grunden.

I det hele kan man således sige, at de nationale valglisters ikke kan føre til noget, før man begynder at forholde sig langt mere bevidst og konsekvent til det politiske arbejde.

Den indre fjende

Hvor utroligt farligt det kan være at bevæbne muhamedanske indvandrere, det har USA nu lært på den hårde måde. Den amerikanske politik med integration af de muhamedanske indvandrere også i de væbnede styrker har kostet amerikanerne dyrt. En stor terroraktion er blevet rettet mod USA, og det var en muhamedansk indvandrer og major i de væbnede styrker, der mejede amerikanerne ned, da de stod opstillede til parade. Så store tab, så mange blodige lig, ikke i Irak, ikke i Afghanistan, men midt i Texas, og endnu engang bliver det tindrende klart, at de farligste muhamedanske terrorister ikke befinder sig i Asien men allerede er bosat i Vesten. Krigen mod terror er fuldstændig forfejlet, for den føres det helt forkerte sted, og nye bunker af blodige lig dokumenterer det endnu engang. Den 6. oktober skriver medierne: »For ganske få år siden kunne Malik Nidal Hasan have været et skolebogs eksempel på, hvordan en muslim kan få succes i den amerikanske hær. Eller han kunne have været et argument for, at krigen i Afghanistan og Irak ikke var krige vendt mod muslimer, for se bare på Malik Nidal Hasan – hæren havde givet ham en uddannelse som læge og psykiater, en karriere og forfremmede ham til major, og når han gik til bøn i den lokale moské, mødte han stolt op i sin uniform. Men noget gik galt. Major Hasans frustrationer blev forløst i et blodbad på en af verdens største militærbaser, Fort Hood i Texas, og da han var færdig med at skyde, var 12 døde og 31 såret. Majoren var enten hele tiden en jihadi, eller udviklede sig med årene til en jihadi, og han bare ventede på en chance for at slå til. Ifølge AP var han i forvejen i FBI's søgelys, fordi forbundspolitiet sidste år fandt hans navn på en website, der argumenterede for hellig krig. En person med samme navn som Hasan sagde, at selvmordsbomber kun var selvforsvar, og han sammenligner en selvmordsbomber med en soldat, der kastede sig på en granat for at beskytte sine kammerater. Major Hasan var født i Virginia, men hans familie var palæstinensiske indvandrere. De kom fra en lille by uden for Jerusalem. Flere af hans kolleger oplyste i nat, at han i de senere år blev mere

og mere vred på de allierede missioner i Irak og Afghanistan, og han sagde ofte kryptisk, at man ”skulle bekæmpe aggressorerne.”« Ja, hvad er det, vi altid har skrevet her, det er ikke terroristerne i Afghanistan, vi skal være bange for, det er terroristerne iblandt os. Kampen mod terrorismen skal ikke føres i Centralasien, den skal føres i Europa og USA, og det er på høje tid, at man indser dette. USA har nu fået en alvorlig lærestreg, en påmindelse, der gør ondt, men det vil kun være begyndelsen på katastrofen, hvis man ikke opgiver integrationspolitikken. Det er en illusion at tro, at de muhamedanske indvandrere er anderledes end alle andre muhamedanere, muhamedanerne på Vestbredden eller muhamedanerne i Afghanistan og Pakistan, og integrerer man muhamedanske indvandrere i samfundet, så udfordrer man skæbnen. Nej, ikke alle muhamedanere er terrorister, det er da sandt, men alle terrorister er muhamedanere, og kun en repatriering af de muhamedanske indvandrere kan fjerne terrorens grundlag, for det er i de muhamedanske indvandrer miljøer, at terrorismen fødes, hvilket ingen kan benægte. Angrebet på World Trade Center blev udført af muhamedanske indvandrere fra USA og Europa, angrebet på Madrids jernbaner blev udført af muhamedanske indvandrere, angrebet på Londons undergrundsbaner og busser blev udført af muhamedanske indvandrere og angrebet på militæret i Texas blev udført af en muhamedansk indvandrer. Og hvor mange eksempler vil man have, før man forstår det?

Om de danske journalister

Mange har jo nok undret sig over, hvorfra de danske journalister i de trykte og elektroniske medier egentlig får deres holdninger, der jo er ekstremt dansk-fjendtlige og elitære, for det er da underligt, at journalisterne, der skulle repræsentere borgerne, intet har tilfælles med de borgere, som de skal informere. Sandheden er jo, at 95 procent af de danske journalister er helt uden kontakt med almindelige danskeres holdninger, hvilket naturligvis også fører til, at disse journalister ofte opfattes som rene propagandafolk, der forsøger at trække en fremmedvenlig holdning ned over hovedet på borgerne, simpelthen fordi denne holdning passer landets elite og de venstreorienterede, der står bag den vanvittige og landsskadelige fremmedpolitik. Hvor journalisterne får deres holdninger fra – det begynder man at få en mistanke om i forbindelse med de efteruddannelsestilbud, som journalisterne får. Blandt disse såkaldte tilbud er der det ene efter det andet, der beskæftiger sig med de fremmede og det såkaldte kultur-møde, og her er der ikke tale om en objektiv undervisning, nej, der er tale om efteruddannelsestilbud, som går ud på at lære journalisterne, hvordan man skal få folk til at acceptere det multikulturelle samfund. Man lærer at undertrykke sandheden om de fremmede ved at undlade at omtale forbrydernes nationalitet, ved at formindske de forbrydelser, som de fremmede trods alt har måttet vedgå at være ansvarlige for, og ved at ignorere alle samfundets omkostninger ved de fremmedes tilstedeværelse. Og journalisterne lærer at reklamere for de fremmede ved at fremhæve de fremmede på enhver måde, at sætte dem forrest, og bl.a. ved at spørge de fremmede, når man ønsker folks holdninger til et eller andet. På denne måde forsøger man at indbilde danskerne, at de fremmede også er en del af samfundet. Råddenskab i journaliststanden skal åbenbart søges i deres efteruddannelse, hvor de mærkelige ting sker. Og intet tyder på, at de danske journalister bortset fra et par hæderlige undtagelser er i besiddelse af en sådan journalistisk etik, at de ikke vil forsøge at viderebringes deres indlærte betagelse af de fremmede til deres publikum. Journalist-

standen som helhed er og forbliver tjener for de elitære kredse, der ønsker at åbne Danmark for de fremmede og islam. Og hvor store forrædere danske journalister kan være, det ses ikke mindst i journalisternes helt desperate forsøg på at forhindre hjemsendelsen af de afviste irakere. Efter utallige tåbelige og tårepersende artikler om disse irakere, har dagbladet Politiken grebet til temmelig komiske og rent ud kriminelle metoder. Det oplyses således, at »Dagbladet Politiken vil begynde en indsamling blandt læserne for at skaffe startkapital til Irak Centeret, som skal ansætte især afviste irakiske asylansøgere. Centerets formål er at drive oplysningsvirksomhed om Irak og om forholdene for irakiske asylansøgere. Irakerne bliver ansat på centeret med en månedsløn på 32.000 kroner, så de kan søge om en meget hurtig arbejds- og opholdstilladelse i Udlændingesservice under den såkaldte beløbsordning. Det er en ordning, regeringen har fået vedtaget for at gøre det nemmere for danske virksomheder at tiltrække udenlandske medarbejdere. Allerede inden Politiken har samlet noget større beløb ind til Irak Centeret, møder initiativet politisk modvind. Regeringen og støttepartiet Dansk Folkeparti opfatter Irak Centeret som en ren provokation og et forsøg på at omgå loven. Foreningen Kirkeasyl, kendt fra Brorsons Kirke, etablerede et vikarbureau, der også ville ansætte afviste asylansøgere under beløbsordningen. Men sagerne blev ikke godkendt i Udlændingesservice. Siden har Københavns Byret konfiskeret foreningens penge på grund af mistanke om, at de ville blive anvendt til ulovlige formål.« Naturligvis er Politikens initiativ bare et kluntet forsøg på at omgå udlændingelovgivningen, og man burde jo faktisk sigte redaktør Seidenfaden for kriminel virksomhed. Nu er det dog ikke særligt sandsynligt, at Politikens trofaste læsere vil aflevere nok penge til bare at få ansat nogle få af irakerne til den omtalte løn. De såkaldte gode mennesker plejer jo ikke at være særligt ivrige efter selv at komme til lommerne, når der skal hjælpes.

Åndelig frihed?

I disse uger gør flere fjernsynsstationer meget ud af den nu ikke længere eksisterende kommunistiske stat i Tyskland, almindeligvis kaldet DDR, og man har travlt med at fordømme den mangel på åndsfrihed, der karakteriserede denne stat, naturligvis med rette, men hvis vi skal være helt ærlige, var DDR egentligt meget anderledes end nutidens USA og Europa? Også her kører der en vældig hetz mod alle, der ikke er retroende socialdemokrater eller liberale, og på åndslivets område forsøger man at udrense alle tanker, der ikke peger i samme retning. Overdriver vi? – ja, måske, men ikke meget, hvilket følgende avisnotits siger noget om. Medierne skriver: »NEW YORK - Han har inspireret generationer af intellektuelle såvel som forfattere, digtere, arkitekter og psykoanalytikere. Han betragtes fortsat som en af det 20. århundredes store tænkere. Men han var også nazist. Og med oversættelsen af en stærkt kritisk bog fra fransk til engelsk puster Yale University Press i disse uger nyt liv i debatten om Martin Heidegger. Bogen udkom i Frankrig i 2005 og er skrevet af filosofiprofessoren Emmanuel Faye. Den er ikke udkommet endnu, men allerede genstand for en livlig debat i USA - refereret i avisen New York Times (NYT), så vel som på Yales egen nyhedstjeneste, i magasinerne Atlantic, Slate og flere andre steder. Fayes hovedpointe er, at fascistisk tankegods udgør en så betydelig del af Heideggers værker, at de ikke længere fortjener betegnelsen filosofi, men derimod må betragtes som hate speech - hadefuld tale eller det, vi i Danmark har forbudt ved lov som racistiske, diskriminerende angreb.« Endnu engang konfronteres man med denne stinkende 68-hetz fra de såkaldte anti-racister, der er fuldstændigt besatte af troen på egen godhed. Martin Heidegger var og er en betydningsfuld filosof, uanset om han var nazist, men i Vestens forgiftede åndløshed kan man ikke altså anerkende de åndelige kvaliteter hos en person, der ikke er socialdemokrat eller liberal. Der er så lavt til loftet i nutidens vestlige verden, at man er parat til at smide fortidens kultur ud, bare på grund af den lede 68-generations infantile holdning. I øvrigt er

det vist ikke rigtigt, at ”vi” i Danmark har forbudt racistiske, diskriminerende angreb, ansvaret for dette har jo den berygtede censurparagraf 266b, der blev trukket ned over hovedet på folket af tåbelige politikere. Men klart er det – at virkelig åndelig frihed ikke kan eksistere i den forpestede atmosfære, som 68-generationen har skabt, og i den forstand har vi ikke meget at bebrejde DDR-staten. DDR i går, det er jo Vesten i dag!

Bureaukraterne i EU drømmer søde drømme om EUs stormagtsstatus, nu Lissabontraktaten synes at være kommet i hus. Papirusserne forestiller sig hele EU som en eneste vældig stat, der skal spille en rolle i verdenspolitikken, et Europas forenede stater. Men bureaukraterne tager fejl, for som Daniel Korski siger: »EU er ikke et land og bliver det aldrig. Hvis der har været nogen tvivl om dette, så har den tyske forfatningsdomstol slået det fast med syvtommersøm. Så man kan ikke forvente, at unionen vil opføre sig udenrigspolitisk med samme styrke som et land.«

»Det indvandrerkritiske parti Sverigedemokraterne får mere og mere tag i de svenske vælgere. Forleden kunne meningsmålingsinstituttet Sifos fortælle, at partiet i den seneste måling ligger til at få opbakning fra rekordhøje 5,8 procent af vælgerne, den største støtte til partiet nogensinde. Tirsdag offentliggjorde instituttet Sentio en meningsmåling, og den giver partiet støtte fra 7,2 procent af vælgerne. Denne opbakning svarer til, at partiet kommer i rigsdagen med 26 mandater. Var der valg nu, ville de 26 mandater placere Sverigedemokraterne i den afgørende politiske rolle lige imellem den borgerlige og socialistiske fløj, hvoraf ingen har flertal. Der er valg i Sverige i september næste år.« Jo, det ser lovende ud i Sverige, også her vokser kritikken af indvandringen frem og får politisk indflydelse, trods de gamle partiers desperate forsøg på at holde de svenske patrioter borte fra enhver indflydelse på samfundsdebatten.

**Patrioten ønsker alle
læsere en god jul og
et godt nytår !**

Det hænder trods alt, at en morsom nyhed ses blandt alle de triste. Medierne skriver f.eks. den 26. november: »En racistisk karikatur af Michelle Obama fik stor opmærksomhed på nettet og viste sig derfor øverst i en Google-søgning. Google beklager tegningen, men afviser at ændre søgeresultatet. Tegningen af Michelle Obama har gennem en længere periode vundet større og større udbredelse på nettet, og tirsdag toppede den resultatlisten, når man brugte Googles billedsøgning til at søge billeder af Michelle Obama. Det satte nu Google i en kattepine, men trods et stort pres valgte søgegiganten ikke at fjerne billedet fra søgearkivet. Tegningen, der portrætterede fru Obama, så hun lignede en abe, blev publiceret på en ukendt blog ved navn 'Hot Girls' i oktober sidste år. I månedsvis lå billedet der uden at få opmærksomhed, men efterhånden som flere opdagede billedet, skabte det stadigt større harme, men billedet er nu ikke længere til at finde for Google-brugerne. I går valgte 'Hot Girls' – formentlig til Googles store tilfredshed – således at fjerne billedet fra bloggen. Dermed kan det heller ikke længere findes via Googles billedsøgning.« Michelle Obama portrætteret som en abe, og hvordan mon man er kommet på den ide? Der kan jo tænkes flere muligheder, men af hensyn til den meget indskrænkede ytringsfrihed her landet må vi jo nok hellere undlade at formulere nogle af disse muligheder, skønt vi ellers har stor lyst til at udlægge de mulige motiver bag tegningen.

Månedsskriftet Patrioten
Boks 1848, 2300 København S
www.patrioten.org
mail@patrioten.org
Ansvh. redaktør. Kaj Vilhelmsen